

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2019 roku, znak (...) - (...), Z. S. Oddział w S. odmówił J. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 do 30 sierpnia 2019 roku. Uzasadniając decyzję organ wskazał, że ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w S. w okresie od 15 października 2018 roku do 31 lipca 2019 roku. Po ustaniu tego tytułu ubezpieczenia kontynuował prowadzenie działalności gospodarczej (rozpoczętej 1 czerwca 2019 roku), przy czym nie został zgłoszony z tego tytułu do ubezpieczenia chorobowego.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony, który w odwołaniu z dnia 30 września 2019 roku wskazał, że skorzystał z „ulgi na start” określonej w art. 18 ustawy Prawo przedsiębiorców, wobec czego nie podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu. Ubezpieczony wskazał, że przebywa nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim od 26 lipca 2019 roku i od tego czasu nie pracuje, ani nie prowadzi działalności gospodarczej.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania od ubezpieczonego, wskazując, że z uwagi na kontynuowanie działalności gospodarczej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, wynikającego z zatrudnienia, ubezpieczony nie ma prawa do zasiłku chorobowego. Bez znaczenia jest korzystanie przez niego z ulgi przewidzianej w art. 18 ustawy Prawo przedsiębiorców, bowiem to dobrodziejstwo wiąże się także z ryzykiem w postaci nieuzyskiwania zasiłku chorobowego, na co wskazuje art. 18 ust. 2 tej ustawy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. R. był zatrudniony w (...) S.A. z siedzibą w S. od 15 października 2018 roku do 31 lipca 2019 roku.

Dowód:

-świadcstwo pracy - k. 1 akt zasiłkowych.

Od 1 czerwca 2019 roku J. R. zgłosił się do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego jako osoba fizyczna prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą. Ponadto skorzystał z ulgi przewidzianej w art. 18 ustawy z dnia 6 marca 2018 roku Prawo przedsiębiorców. J. R. wyrejestrował się z ubezpieczenia zdrowotnego od 30 listopada 2019 roku.

Dowód:

niesporne, a nadto:

-zgłoszenie płatnika składek - k. 13,

-zgłoszenie do ubezpieczenia zdrowotnego - k. 14,

-wyrejestrowanie z ubezpieczeń - k. 15,

-deklaracje rozliczeniowe - k. 16-21.

J. R. pozostawał niezdolny do pracy w okresie od 29 lipca do 30 sierpnia 2019 roku.

Z dniem 1 grudnia 2019 r. J. R. przystąpił do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, w tym do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Dowód:

-zaświadczenia (...) k. 9, 10 akt zasiłkowych,

- zgłoszenie do ubezpieczeń – k. 23;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się zasadne prowadząc do zmiany kwestionowanej decyzji, poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za cały sporny okres.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny nie był sporny między stronami, a okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia zostały nadto wykazane dokumentami, przedłożonymi przez organ rentowy, których ubezpieczony nie kwestionował.

W ocenie organu rentowego zaistniały podstawy do odmówienia ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego, określone w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2019 poz. 645), zwanej dalej ustawą zasiłkową, zgodnie z którym zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Organ rentowy przyjął bowiem, że ubezpieczony kontynuował prowadzenie działalności gospodarczej, rozpoczętej 1 czerwca 2019 roku, która stanowiła podstawę do objęcia go ubezpieczeniem chorobowym.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2020. poz. 226 t.j.), zwanej dalej ustawą systemową, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów oraz będące osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Z kolei w myśl art. 11 ust. 1 i 2 ustawy systemowej obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu podlegają m.in. pracownicy, z wyłączeniem prokuratorów, a dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu na swój wniosek m.in. osoby prowadzące pozarolniczą działalność, objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi.

Łączna analiza art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej oraz art. 6 ust. 1 pkt 1 i 5 w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy systemowej wskazuje, że istotnie, jak przyjął to organ rentowy, ubezpieczonym, którzy stali się niezdolni do pracy w czasie posiadania dwóch tytułów ubezpieczenia chorobowego: obowiązkowego w postaci stosunku pracy oraz dobrowolnego w postaci prowadzenia działalności gospodarczej, w stosunku do których ustał tytuł wynikający z zatrudnienia, a którzy kontynuowali prowadzenie działalności zarobkowej, co do zasady nie przysługuje zasiłek chorobowy. Wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego jest niezależne od tego, czy ubezpieczony faktycznie złożył wniosek o objęcie go dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym, istotne jest bowiem samo istnienie tytułu do objęcia go tym ubezpieczeniem.

Oceniając przedmiotową sprawę nie sposób jednak pominąć treści art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 roku Prawo przedsiębiorców (Dz. U. 2019 poz. 1292 t.j.) stanowiącego, że przedsiębiorca będący osobą fizyczną, który podejmuje działalność gospodarczą po raz pierwszy albo podejmuje ją ponownie po upływie co najmniej 60 miesięcy od dnia jej ostatniego zawieszenia lub zakończenia i nie wykonuje jej na rzecz byłego pracodawcy, na rzecz którego przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej w bieżącym lub w poprzednim roku kalendarzowym wykonywał w ramach stosunku pracy lub spółdzielczego stosunku pracy czynności wchodzące w zakres wykonywanej działalności gospodarczej, nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez okres 6 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej. Z kolei ust. 2 precyzuje, że przedsiębiorca może zrezygnować z uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, przez dokonanie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych.

Tzw. „ulga na start”, wprowadzona przywołanymi wyżej przepisami, ma charakter dobrowolny. Przedsiębiorca może samodzielnie zdecydować, czy chce z niej korzystać przez okres 6 miesięcy, czy też dokona zgłoszenia do systemu ubezpieczeń społecznych przed tym terminem. Skutkiem niepodlegania ubezpieczeniom społecznym

jest nieodprowadzanie składek, co z kolei pozbawia przedsiębiorcę prawa do świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych, w tym do zasiłku chorobowego.

Konsekwencją powyższej regulacji, wprowadzoną na grunt ustawy systemowej, jest art. 8 ust. 6a, stanowiący, że za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność nie uważa się w rozumieniu niniejszej ustawy osoby fizycznej, o której mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców.

Powyższe wyłączenie sprawia, że przedsiębiorcy korzystający z „ulgi na start” nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu na gruncie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej, co pozbawia ich możliwości zgłoszenia się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego w trybie art. 11 ust. 2 ustawy systemowej. Skutkuje to z kolei brakiem możliwości uznania wykonywanej przez nich działalności jako stanowiącej tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym w rozumieniu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej.

Faktem jest, iż skorzystanie z „ulgi na start” ma charakter dobrowolny, jednak - z uwagi na regulację zawartą w ww. art. 8 ust. 6a ustawy systemowej - dopóki przedsiębiorca korzysta z tej ulgi, dopóty nie posiada tytułu do ubezpieczeń społecznych, w tym ubezpieczenia chorobowego, co wyklucza stosowanie wobec niego art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Również z samej definicji zawartej w treści art. 3 ust. 1 ustawy zasiłkowej wynika, iż określenie tytuł ubezpieczenia chorobowego oznacza zatrudnienie lub inną działalność, których podjęcia rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego lub uprawnienia do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych nie uważa natomiast przedsiębiorców korzystających z „ulgi na start” za osoby prowadzące pozarolniczą działalność, a tym samym za osoby, które posiadają tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym.

Ubezpieczony zachorował podczas trwania stosunku pracy, a zatem wobec braku możliwości zastosowania w stosunku do jego osoby art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy za sporny okres przysługuje mu na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, w myśl którego zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Tak argumentując i działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w sposób wskazany w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)